

POSTRACI DZU GLI.

Kiedy Bialas powrócił do obozu roz- wścieczony Butan nieludsko nad nim się zęcał. Widziała to Lil przez okno i przy- rzekła sobie, że odplaci się za to opraw- cy.

„Korzystałam ze sposobności i znowu wymknęłam się z obozu, zanim Butan nie cofnie swego zezwolenia. Tu ma pan mój raport z dowodami przeciwko Butanowi. Jeżeliby mi się co przytrafiło, odda to pan w kwa- terze głównej. Za tydzień odchodzi poczta Pan to dla mnie zrobi, nieprawdaż?”

Pani jest dzielną dziewczyną Lil... Ja pani też dam liścik dla mego ordynansa Kolu, który jest u Butana w niewoli. Proszę mu to wręczyć. My wpadnie- my do obozu Butana za tydzień. Polowa z jego ludzi będzie nieobecna..

Dziwi mnie, jak Janek mógł stwierdzić, że Bialas jest za- ginionym synem Hawkinsa. Janek oburzyłby się bardzo, gdyby się dowie- dział, jak Butan skatował Bialasa.

Panno de Ville, muszę panu wyjaśnić, że odtąd pani nie będzie mogła opuścić obo- zu. Moi ludzie otrzy- mali rozkaz strzelani przy każdej próbie ucieczki. Wobec tego nie mam innego rozkazu!

„dlaczego? Księżę Bu- tan. Co to ma znaczyć?”

Tymczasem wniesiono nieprzytomnego i okrwawionego Bialasa do celi starego Hawkinsa.

O nieba! Przecież to bliźna na piersi, której tak szukałem. To mój kochany chłopak! Co ta bestia z nim uczyniła? Ja mu za to odplacę! Zabiję go ty- mi dwoma gołymi rękoma! Przysię- gam, że pomścę mego syna

Za tydzień: K.O.L.U.

STUPROCENTOWY MĘŻCZYŻNA powinien się znać na miłości i... jedzeniu. Paniom przewróciło się w główkach.

Czy istnieje stuprocentowy ideał mę- czyżny? Mowy nie ma! — a jednak angielski dziennik „Daily Express” przepro- wadził na ten ryzykowny temat ankietę wśród kobiet. Panienci i panie od lat pięć- nastu do stu miały się wypowiedzieć, jak powinien wyglądać ideał męski, ten „On” ten „Ten”, o którym marzą pensjonarki, zgrzybiałe podlotki i stulatki. (Te ostat- nie z pewną dozą goryczy i retrospektyw- nej melancholii).

Niewątpliwie największy przewrót w pojęciach kobiet o mężczyźnie wywołał film. Na ekranie jawiły się spreparowane, maquillowane ideały, cudne lale w świa- tnie skrojonych spodniach, deklamujące od rana do nocy o miłości Pensjonarski sen ucieleśnia się właśnie na ekranie, a chwila, gdy na srebrzystym płótnie ukaże się widmo Gable’a albo Garry Coopera z tym swoim zwycięskim a ironicznym uśmie- szem. Ci panowie z filmu nie mają odpo- wiedników na ziemi są więc typowymi wy- tworamii imaginacji. Ile jednak szkody wy- rządzą rzeczywistym ludziom z krwi i kości — trudno to opisać. Garry Cooper i Clark Gable budzą w kobietach tęskno-

— tę za czymś, a właściwie za kimś innym aniżeli za tym, kogo mają przy sobie. To samo zresztą dzieje się z mężczyźnami, gdy ujrzą odpowiednio spreparowanego filmowego wampa, który mrużąc sztuczne rzęsy, przesywa ich serca promieniami...X. X. X.

Przed sądem w Londynie stanęła osiem- nastoletnia kasjerka Rainbeird, która okra- dała kasę, bo kupowała sobie upominki od nieistniejącego kochanka. Gdy sędzia za- pytał jej, jaki to był ten jej wysniony ideał odpowiedziała, co następuje:

— Mój ideał jest muzyczny, dowcip- ny, dobry jak anioł, mądry jak geniusz i — pracuje w banku.

W ostatnich czasach marzenia Angie- lek wypełnił bez reszty (po upadku księ- cia Walii) wytworny minister spraw za- granicznych Eden.

— Ja tam nie lecę na takich — odpo- wiedziała jedna z uczestniczek ankiety. — Musi być ministrem, bo przynajmniej ma wtedy jakąś wartość, ale niech będzie stuprocentowy, taki tłusty, jak Winston Churchill.

Dokładniejszych danych udzieliła pew- na kelnerka.

— Mój ideał musi mieć oczy piwne, jak Franchot Tone, wąsik Gable’a. Musi zawsze chodzić w nieprzemakalnym pla- szczu z podniesionym kołnierzem, kurczy- fajkę i odpowiadać na pytania dowcipka- mi. Naturalnie musi być wierny jak pies, ale broń Boże, zazdrośny. I żeby nigdy się nie krzywił, gdy mu podam wystygłą zupę.

— Zastanówmy się jednak, — pise- felietonistka Farmar, czego każda z nas żądałaby od ukochanego mężczyzny. Żeby nas zadowolić, musiałby być bezwzględ- ną doskonałością. (Stosunek mężczyzn do kobiet jest zupełnie inny — większość mężczyzn zadawala się ładnymi nogami fotogeniczną buzią, lub innym zewnętrz- nym szczegółem i t.d.) Ideał męski musi być mądry co najmniej, jak pisarz Hux- ley, a więc powinien rozumieć słabości ko- biety, wybaczać je, przechodzić nad nimi do porządku dziennego. Powinien być wy- soki, bo kobieta lubi gdy na nią z góry patrzeć. Jest wtedy dumna z „Niego”. Je- szcze lepiej, jeśli jest bokserem, będzie miał wtedy sprężysty chód i zręczne ru- chy. Taki — na przykład bokser Tunney ucieleśnia poniekąd ideał męski. Głos mu- si mieć ładny, melodyjny, co najmniej jak murzyński śpiewacy. Głową, tancerza Lifara, czarne, pełne blasku oczy francu- skiego aktora Boyer, usta — Garry Coop- e.

Musi być elegancki i szykowny, ale tak, by to nie zwracało uwagi. Musi mieć piękną duszę, dowcip francuski, intuicję wrażliwej kobiety, świetnie utrzymane wo- sy, pachnące lawendą, broń Boże perfuma- mi. Kobieta nigdy nie zapomina zapachu włosów swego ukochanego. Nie powinien nosić jasnych fanelowych spodni, ani prążkowych koszul, ani maszynowych swe- trów, podwiązek, melonika i binokli.

Jeżeli stać go na to, powinien nosić tylko białe jedwabne koszule i jednobarw- ne krawaty. Musi znać się na poezji i na sporcie, na miłości i na jedzeniu.

I niech nigdy nie opowiada anegdot, których pointę zostawił w domu. Niech się nie kłóci z kelnerem o rachunek

JEJ MARZENIE.

On: — Wiesz kochanie, jak się pobierzemy, będę hulał jak dziki koń, aż- byśmy mogli za parę lat zamieszkać w własnym domku.
Ona: — Tak, to będzie cudownie, skarbie! Potem go wynajmiemy i będzie- my mogli zwinąć nudne gospodarstwo i zamieszkać w hotelu.

KOBIETA DLA AMERYKANINA jest tylko zabawką?

Znana literatka amerykańska Mariorie Dobbins zamieściła ostatnio w jednym z czasopism nowojorskich ciekawy artykuł, w którym wykazuje, że w porównaniu z Amerykanami Europejczycy są idealnymi mężami. Europejczyk przebywa chętnie w towarzystwie kobiety, podczas gdy Amery- kanin pozostawia ją samej sobie, przeno- sząc nad nią towarzystwo męskie.

Europejczyk pozwala swej żonie brać udział w jego pracy i w jego rozrywkach. Amerykanin natomiast trzyma ją z dala od tych rzeczy. Daje jej dostateczną ilość pienię- dzy i pozwala jej robić z czasem co się żywnie podoba, byleby tylko nie naduży- wała swobody.

Europejczyk umie zaspakajać duchowe potrzeby kobiety o wiele lepiej niż Yankee. W tym zakresie Amerykanin jest złym ko- chankiem. Europejczyk prowadzi bardziej urozmaicony i bardziej kulturalny tryb ży- cia i dlatego jest naprawdę interesującym i miłym towarzyszem.

Sprawy zawodowe i interesy nie pochla- niąją go tak bez reszty jak Amerykanina, który od wczesnego rana do późnej nocy jest w ciągłej pogoni za zyskiem. Dlatego też Europejczyk ma więcej czasu dla swej żony, interesuje się jej toaletami a nawet jej gospodarstwem domowym. Wiele ko- biet w Stanach Zjednoczonych marzy o tym by móc z mężczyzną (a zwłaszcza z mę- żem) prowadzić poważną rozmowę.

Musi być świetnym psychologiem, psy- chiatrą, jasnowidzem, mędrcom, jednym słowem adeptem nie czarnej lecz białej ma- gii. A przede wszystkim nie wolno mu być nudnym.

Ale Yankee nie jest naogół zdolny do mówienia o czymkolwiek, co nie wchodzi w zakres jego interesów. Kobieta jest dlań tylko zabawką i rozrywką, dlatego też mu- si być ładna i młoda. W Europie mężczyzna szuka w kobiecie towarzysza i kładzie spe- cjalny nacisk na zalety umysłu i serca swo- jej żony.

W tym sęk

Pan I: — Jakos bandytyzm ustaje. Coraz mniej wy- badok rabunku.
Pan II: — Bandytów jest jeszcze dużo, tylko tych, którym można coś zabrać jest już niewiele.

